

ת"ד 7182/02/18 - מדינת ישראל נגד רשד אבו אלקיעאן

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 7182-02-18 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן
תיק חיצוני: 336664/2016

בפני כב' השופט אלון אופיר

מאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב
נאשמים	רשד אבו אלקיעאן
	ע"י ב"כ עו"ד אשר לואיס

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות הכוללות גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש בעודו נוהג רכב כבלתי מורשה לנהיגה ולאחר התאונה עזב את המקום מבלי שהשאיר פרטים או הזעיק כוחות הצלה למקום.

המדובר באירוע שהתרחש בשנת 2016 כאשר כתב האישום הוגש רק בשנת 2018.

מסיבות שונות (שרובן לא תלויות כלל בנאשם אלא בשירות המבחן למבוגרים), הוגש תסקיר בעניינו פרק זמן ארוך לאחר הגשת כתב האישום ולאחר שלקח אחריות מלאה לגביו במסגרת הסדר טיעון עם המדינה אשר נשען על שיקולי ראיות.

בהתאם להסדר שבין הצדדים, הגבילה עצמה המדינה לעונש מאסר של 9 חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, ואילו ההגנה רשאית לעתור לענישה ללא כל רכיב של מאסר.

יתר הטיעונים של הצדדים לעונש, נטענו באופן פתוח.

ביחס לנאשם התקבל הן תסקיר של שירות המבחן למבוגרים וגם חוות שעת של הממונה על עבודות שירות אשר מצא אותו מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

קביעת מתחם העונש ההולם -

בפרשה זו נהג הנאשם רכב בעודו בלתי מורשה לנהיגה בשטח עפר שאינו כביש.

במהלך נהיגתו ברכב, סטה הוא משביל הנסיעה ופגע בשעת חשיכה בחייל שניווט בשטח ובשני ילדים שצעדו לידו.

כתוצאה מפגיעה זו, נחבל החייל חבלה שהוגדרה חבלה של ממש בכתב האישום ונזקק לטיפול רפואי. לשני הילדים נגרמו חבלות של ממש אשר חייבו טיפול ואשפוז בבית החולים (החבלות מתוארות בכתב האישום).

למרות האירוע התאונתי הקשה לו גרם הנאשם, הוא לא נשאר בזירת האירוע כדי לוודא שכוחות רפואה והצלה מגיעים למקום, אלא עזב את המקום מבלי שהשאיר פרטיו ומבלי שוודא כי כוחות הצלה מגיעים למקום כדי לטפל בפצועים.

עבירה על תקנה 144 בתקנות התעבורה יוחסה לנאשם על ידי המדינה (להבדיל מעבירת הפקרה).

מתחם הענישה שיקבע להלן יהיה, בסופו של יום, ביחס לכלל העבירות שביצע הנאשם בפרשה זו, אך כדי להגיע למתחם זה, יש לבחון את הפסיקה והענישה הנוהגת ביחס לסוגי העבירות השונות שביצע הנאשם באותו המעשה.

גרימת תאונה עם חבלות של ממש:

מידת הפגיעה בערך חברתי מוגן ביחס לעבירה זו:

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינן ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשם בפרשה זו.

הנאשם סתה מנתיב נסיעתו ללא כל סיבה אשר הצדיקה סטייה זו, וכתוצאה מכך נגרמו לשלושה הולכי רגל חבלות קשות של ממש.

רף הפציעות החמורות שנגרמו בתאונה זו וסטיית הנאשם מנתיב נסיעתו, מעלה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים לעיל לרף בינוני עד גבוה שכן המדובר בשלושה פצועים עם חבלות גוף קשות כתוצאה מהתנהגות הנאשם.

רף הרשלנות במקרה זה הינו בינוני עד נמוך שכן לא מיוחסת לנאשם נהיגה במהירות חריגה או התפרעות עם רכבו אגב נסיעה על כביש. הנאשם נהג בשטח עפר שם תנועת הרכבים או הולכי הרגל דלילה. יחד עם זאת, נסיבות הנהיגה היו כאשר הנאשם בלתי מורשה לנהיגה מה שלא יכול להשאיר או לקבע את רף הרשלנות על רף נמוך.

סקירת פסיקה רלוונטית לצורך קביעת המתחם:

מתחם הענישה לעבירות של נהיגה רשלנית בגינה נגרמה תאונת דרכים עם חבלות של ממש כולל רכיב פסילת רישיון נהיגה לתקופה שנעה על פי רוב החל משלושה חודשים עד מספר שנים [ע"י: עפ"ת 40943-03-14 שגיא נגל נ' מ"י,

הש' ר. בן-יוסף (3.4.14), עפ"ת 10348-03-14 מרים לוגסי נ' מ"י, הש' ר. בן-יוסף (13.3.14), עפ"ת 46532-03-13 משה אדזיאשוילי נ' מ"י, הש' כ. סעב (1.6.13), עפ"ת 7802-03-13 דדו נ' מ"י, הש' כ. סעב, (2.6.13).

אם רף הרשלנות גבוה יותר או אם מתלוות עבירות חמורות נוספות הנעוצות בבסיס הרשלנות או אם תוצאות התאונה קשות - תקופת הפסילה ממושכת יותר.

ככל שרף החומרה עולה רף הענישה עולה וכשהתוצאות קשות במיוחד גם הוטלו עונשי מאסר בנוסף לרכיב הפסילה החל ממאסר על תנאי ועד מאסר בן מספר חודשים (עיין: עפ"ת 17608-04-10 אורי מכלוף נ' מ"י, ש' ח.בן עמי, (8.8.10), עפ"ת 2235-04-13 אלינור בוארון נ' מ"י, הש' ט. חיימוביץ', 16.12.13).

יחד עם זאת, כאשר רף הרשלנות נמוך או שרף החבלות שנגרמו אינו חמור, נגזרה ענישה שקרובה או זהה לחלקו הנמוך של המתחם שהוצג לעיל:

ברע"פ 1420/13 **איגור זורקובסקי נ. מ"י** נותרה על כנה ענישה של 7 חודשי פסילה בפועל, בגין גרימת תאונת דרכים תוך גרימת חבלות של ממש להולכת רגל בדמות שברים בכף רגלה.

בעפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 שני אורנשטיין נ. מ"י קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 12 חודשים. בפרשה זו דובר על נסיעה אחורנית במגרש חניה וגרימת חבלות להולך רגל הכוללות שברים בעצמות הירכיים והזקקות לניתוח ושיקום. בית המשפט קבע כי בבחינת רף הרשלנות הספציפי לא היה מקום להעלות את עונש הפסילה לסף העליון של המתחם.

בפרשה זו הייתה הנאשמת נהגת חדשה.

ברע"פ 7195/15 טסלי מיכאל נגד מדינת ישראל פגע נהג בהולכת רגל שחצתה כביש בסמול למעבר חצייה וגרם לה לחבלות גוף קשות הכוללות שברים מרוסקים באגן ובמקומות נוספים בגופה. בית המשפט קבע כי שהות הולכת הרגל 2.15 שניות על הכביש טרם נפגעה מצדיקה את הרשעת הנאשם ובתי משפט מחוזי ועליון לא התערבו בקביעה זו תוך שאשרו כעונש ראוי (כאשר הרשלנות אינה גבוהה) ענישה הכוללת 3 חודשי פסילה בפועל, התואמת לענישת המינימום הקבועה בחוק.

מתחם הענישה שנקבע בפרשה זו נע בין 3 חודשי פסילה ועד ל- 12 חודשים.

עוד נקבע כי מתחם הענישה ביחס לעבירה בניגוד לסעיף 10(א) בפקודת התעבורה, בנסיבות של נהג בלתי מורשה לנהיגה, יכול רכיב של מאסר מותנה או מאסר בפועל:

נקבע על ידי בית המשפט המחוז (באר-שבע) **בעפ"ת 22585-11-12 אליעזר אושורוב נגד מדינת ישראל:**

"לטעמי, וגם על פי פסיקה מקבילה בה עיינתי, מתחם העונש ההולם בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, אינו מתחיל ממאסר בפועל, אלא הוא נע בין מאסר מותנה ובין מאסר בפועל למשך מספר חודשים ואף שנה, בהתאם לנסיבות העבירה"

ניתוח רף הרשלנות בפרשה זו (נהיגה וגרימת תאונה כבלתי מורשה לנהיגה), על רקע אופי החבלות שנגרמו כתוצאה מרשלנות הנאשם, והעובדה כי החבלות נגרמו לשלושה בני אדם שונים (שניים מהם קטינים שנחבלו גופנית קשות), מוביל למסקנה לפיה רכיב הפסילה ביחס לעבירות אלה צריך לנוע בין 18 חודשי פסילה בפועל ועד ל- 36 חודשי פסילה בפועל.

אלא שבפרשה זו, לאחר גרימת התאונה הקשה, ביצע הנאשם גם סדרה של עבירות על תקנה 144 בתקנות התעבורה עת עזב את זירת התאונה מבלי שהשאיר פרטים או ווידא כי כוחות הצלה מגיעים למקום.

ברע"פ 3626/01 ויצמן נגד מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"עבירת אי-דיווח - שלא כמות העבירה של הפקרה לאחר פגיעה - עבירה היא הנמשכת והולכת מרגע התאונה ואילך. תכליתה של עבירת אי-דיווח היא תכלית הגנה על חיינו ועל בריאותנו של נפגע בתאונת דרכים ושמירה על זכויותיו האחרות"

צודק ב"כ הנאשם בטיעונו עת הבחין בין עבירה של הפקרה שלא יוחסה לנאשם בפרשה זו מול עבירה של אי מסירת פרטים ועזיבת מקום התאונה.

ביחס לעבירה זו מתחם הענישה (בהישען על הענישה שאושרה בפרשת ויצמן - 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, וניתוח הפסיקה שם) מתחיל ברכיב של מאסר מותנה אך יכול ויגיע עד ל- 9 חודשי מאסר, שיכול שיבוצעו גם בדרך של עבודות שירות.

שילוב כלל העבירות שביצע הנאשם בפרשה זו למתחם אחד כולל מוביל למסקנות הבאות:

מתחם רכיב המאסר יחל ב- 3 חודשי מאסר ויגיע עד ל- 12 חודשי מאסר.

מתחם הפסילה בפועל יחל ב- 24 חודשי פסילה בפועל ויגיע עד ל- 48 חודשי פסילה בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות עצמן:

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה. יש לקחת נתון זה לזכותו.

לנאשם אין עבר פלילי, אך מבחינה תעבורתית לחובתו עבירה נוספת של נהיגה כבלתי מורשה לנהיגה.

תסקירו של שירות המבחן למבוגרים מלמד כי הנאשם סובל ממחלה גנטית קשה (אופי המחלה והשלכותיה מופיעים בתסקיר), ובסופו של יום ממליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית לריצוי בדרך של עבודות שירות (המלצה שעולה בקנה אחד עם עמדתה העונשית של המדינה בפרשה זו).

לאחר ששקלתי גם את הנתונים לעיל, את העובדה כי המדובר באירוע שהתרחש בשנת 2016, שקלתי את גילו הצעיר של הנאשם, את עברו, ואת כלל הנסיבות שציין שירות המבחן בתסקירו, הגעתי למסקנות הבאות:

אין כל הצדקה בפרשה זו להימנע מרכיב המאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות כפי שביקשה ההגנה.

אף שהנאשם הודה ולקח אחריות, נהיגת רכב כבלתי מורשה לנהיגה, והגם שהמדובר בשטח עפר חשוך שאינו כביש סואן, מחייבת ענישה מוחשית כאשר נהיגה זו מייצרת תאונה בה נחבלים מספר בני אדם חבלות קשות של ממש.

משנה תוקף מקבלת עמדתי כאשר לאחר התאונה עוזב הנהג הבלתי מורשה את הזירה, ולא מוודא כי כוחות הצלה מסייעים לפצועים.

מתחם הענישה אותו קבעתי מתחיל ב-3 חודשי מאסר (שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות) ואין בפרשה זו כל הצדקה לקבע ענישה שתהיה נמוכה ממתחם זה כפי שביקשה ההגנה.

לקיחת האחריות והעדר עבר פלילי, מצדיקים ענישה שאינה בחלקו העליון של המתחם, אך העובדה כי לנאשם זה עבירה נוספת של נהיגה כבלתי מורשה אינה מאפשרת את גזירת חלקו הנמוך של המתחם אותו קבעתי.

אני סבור כי מאסר לתקופה בת 6 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות יענה על עקרון ההלימה בפרשה זו.

ביחס לרכיב הפסילה, אני מוצא תקופת פסילה בת 30 חודשים כהולמת לנסיבות של פרשה זו לאור המתחם אותו קבעתי ולאור העובדה כי הנאשם הודה, לקח אחריות ולחובתו עבירה דומה בעברו.

אשר על כן, אני מקבל את ההסדר אותו הציגו הצדדים מנימוקיהם, וגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית בסך של 10000 ₪ להימנע מביצוע עבירה בניגוד לסעיף 10(א) בפקודת התעבורה או עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה על תקנה 144 בתקנות התעבורה בקשר עם גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש והכל תוך שנתיים מהיום.

בית המשפט רושם בפניו את הצהרת הנאשם כמתואר לעיל וזאת במקום חתימה על התחייבות זו במזכירות בית המשפט.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 30 חודשים.

פסילתו של הנאשם תימנה מהיום ללא צורך בהפקדת רישיון נוספת.

הנאשם רשאי במהלך ריצוי פסילתו לגשת למבחן עיוני לצורך קבלת רישיון נהיגה, וכן רשאי ללמוד נהיגה ללא מגבלה ואף לגשת למבחן מעשי. קבלת רישיון הנהיגה יכול שתתרחש רק לאחר סיום ריצוי מלוא תקופת הפסילה שנגזרה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה של גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש כתוצאה מנהיגה בקלות ראש או נהיגה בזמן פסילה או עבירה על תקנה 144 בתקנות התעבורה בקשר עם גרימת תאונה והכל תוך 3 שנים מהיום.

ה. גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר **אותם ירצה הנאשם בדרך של עבודות שירות** בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 10.5.21.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות במתקן הממונה על עבודות שירות הצמוד לכלא באר-שבע ביום 9.8.21 בשעה 08:00 וייתייצב לביצוע המאסר בדרך של עבודות שירות כפי שיוורה לו הממונה באותו היום. הנאשם מזהר כי אי ביצוע עבודות השירות כנדרש עלול לייצר הפקעה שלהן וריצוי הענישה שנגזרה מאחורי סורג ובריח.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, ב' אב תשפ"א, 11 יולי 2021, בנוכחות הצדדים.